

PŘEDĚLY
Lubomír Filip Piperek

Básně zlínské, egyptské, irské a kroměřížské

Copyright © Lubomír Filip Piperek, 2011
Cover photo © Libor Stavjaník, 2011

ISBN 978-80-87497-35-7

První otázka

Své staré rozšklebené rány
ovíjí město plátnem mlh
ze zahrad biskupských a luk.
Zelené věže brány,
baňaté jako sudy s medem
měděnkou prosycují vzduch
touhou, sny, láskou, jedem.

Dlažba má vůni po krvi hospodských zápasů,
cítí se stará, jak já každé ráno.
Přesprávilš marných zdrávasů
už na ní bylo odříkáno.

V tom městě mě Bůh vyslyšel
a našel jsem tam tebe.
A ostatního vzdal se hned.
Však abych o nic nepřišel,
jsi očištěc můj, peklo, nebe,
můj celý svět.

První odpověď

Krev a pot rozmlácených čel
bijících do zdí chrámů
za odpuštění
tím marným gestem
utkaným
ze zbytků pýchy
splácaným
z úzkosti a strachu
to změní málo

Tělesné tekutiny kajícíků
v mrazivém tichu
odplaty
prosakují pískovcem
do dutin dlažby
a mísí se s kostmi a trouchnivinou těch
kteří už vědí
docela přesně
že to změní málo
Hora signat serena
nejen na sgrafitu v arcibiskupské zahradě
ale i na slunečních hodinách
našich duší
ubíhající život poznáme pouze podle stínů

Druhá otázka

Tvé oči malost mou sčítají, váží, měří.
Jak rád bych zase jednou šel tím městem věží.
Jak rád bych úsměv ukrytý
na tvých rtech ústy našel.
Jak rád bych smutek jemných ran
a jizev tvojich zhášel
něžnými dotyky.

Na starých oprýskaných zdech
čtu stále o lásce vzkazy.
Srdce své jsem chtěl vždy položit
kde tě to nejvíc mrazí.
Myslel jsem, že tě zahřeje,
tryskají z něj však pomeje
a čistou krev tvou kazí.

Druhá odpověď

Dej mi trochu víc jistoty
než nesu
Proč tolik věřím
že mě máš ráda
Proč rád zapomínám
na drobné hlouposti a lži
které jsem taky slyšel
a říkám si
má mě ráda
proto to říká
a říká to
protože mě má ráda
Velikost lásky se neměří
frázemi ani básničkami
ale smutkem
a obětí
A vím
že lásky se nikdo nenají
Že láska
která vstala
z hrobu lásky
a z hrobu těla
k dalšímu hrobu sotva dosáhne

Třetí otázka

Když spíš,
tvá něha vybíhá zpod peřin do pokoje
jak jehně na pastviny.
A tato chvíle úžasu nahradí nepokoje
a zmatky z mojí viny.
To dobře víš.

Když přes satén tě pohladím,
cítím se v bezpečí.
Z bolístek mě to vyléčí.
A vím, že nikdy nezahladím
tvé šeptání, tvůj dech, tvá gesta,
ať cokoliv se povídá v zákoutích města.

Ani ta slova tvá nezahladím,
co bolí, studí a zebou.
Krásnější život nežil jsem,
než s tebou,
ať žil jsem jakkoliv.

Bydlí však moje láska
i ve tvém pokoji?

Třetí odpověď

Jiná je
láska Lazara
který vstal z mrtvých proti své vůli
nerad
Bály se ho, děsily se, co to chtěly
Marie a Marta
A on se bál toužit po životě,
protože věděl, že se jednou vrátí tam
odkud byl
násilím vytržen

Jiná je
láska Jidáše
který svého milovaného Krista
zradil jen proto
aby ho viděl králem světa
aby zakusil jeho moc a sílu
čekal divy a naplnění

Nemám už laskavé ruce?
Neumím už psát veršičky?
Má jediná nejdražší
skutečnosti, má lásko
má Johanko
můj živote, má smrti!
Ve skutečnosti jen nevím, jestli se nebojím umřít

Čtvrtá otázka

Když ve snu tančíš také mně,
není to v baru temných stolů
a plném vzdutých poklopců.
Svlékáš se v lesním stínu stromů,
kde slunko září do kopců.

A v duši mé se třepají
od prádélka blankytné pásky,
planoucí tam co slzy lásky
a tanga na zem padají.

Pomalou hudbu k tomu hrají.
O čem sní tvoji andělé?
Řekni, o pekle veselém,
nebo o nudném, klidném ráji?

Čtvrtá odpověď

Přítel kdysi seděl v mém bytě
pili jsme víno a žvanili
psal do mobilu zprávu
Přijedu později, nehoda na dálnici
Od té doby vím
že mobilům se nelze dívat do očí
Mlčící telefon vzbuzuje
šílené představy
něžného milování s mladým a bohatým
podnikatelem
a je to méně šílené
než to
že jediný polibek
který mi dáš
je ten, kterým se mnou se loučíš
na celou noc
odcházejíc do neznáma
A já miluji
i tyto chvíle
neboť jsi v nich ty blízko mne
ty a tušení návratu
Jen trochu jistoty
že když pro mne hoříš
malým plamínkem živým a třepavým
že to není jen odraz

hezkých vzpomínek
v křišťálově ledové jeskyni
tvého srdce

Pátá otázka

Barevná okna našich dnů
jsou štíhlá, jako prsty snů,
jako fiály katedrály.
Bílá a žlutá
po průzračném nebi,
zelená, rudá
zbyla po tvém smíchu,
růžová, modrá
po smutku z milování.
A tyrkysová
po tvém tichu.
A fialová – vzpomínání.
A je v nich taky krvavá
z minulé doby – po hledání.

A oranžové slunce žhne
skrze ta okna ohněm, který vidím
a o němž se ti říci stydím,
který mě pálí do kostí
planoucí výhnní žádosti,
za který se tak nenávidím.

Pátá odpověď

Co jsem chtěl, to mám
naložil jsem si břemeno
lásky
nesu ho přes brod malicherností
bažinami šílených představ
pouští touhy
pralesem drobných lží a obav
přes řeku alkoholu
Je mi dobře
je to
můj jediný majetek
ten kufr lásky
Je to má hrdost
má pýcha
Ale není pravda
že je čím dál lehčí
spíš
šlo by to ještě líp
kdyby to všechno
bylo těžší
o tvou lásku
Jsi lehounká a volná vločka sněhu
které je jedno kde svoji něhu
roztopí
jako duha
která se k čertu stará o děcka
běžící k ní pro zlaté penízky

Rozuzlení

Myšlenky na tebe ospale tichem kráčí
Na cestě kvasické
přimrzlé pírko ptačí